

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΜΠΑΣΛΕΝ

Ο Ραούλ κ' ή ώμορφη Κλό άκουμπιούσαν σ' έναν παληό τοίχο σκεπασμένο με αιγάλημα πού τούς μεθούσε με τή γλυκειά εύωδία του. Τὸ φεγγάρι, όσο άνεβαινε στόν ανοιξιάτικο ουρανό, πλημμύριζε με τὸ ἀργυρό του φῶς τὸν σκοτεινὸν κι' ἔρημο δρόμο. Οι ἔρωτευμένοι μας κρατιόντουσαν σφιχτά ἀπὸ τὰ χέρια καὶ φιλιόντουσαν παράφορα στὸ στόμα, στὰ μάγουλα, στὰ μαλλιά. Δὲν συλλογιζόντουσαν τίποτε, κανένα, παρὰ μονάχα τούς ἔσατούς τους.

Σὲ λίγο, ὁ Ραούλ ψιθύρισε τῆς ἀγαπημένης του:

— Μέ τρέλλανες μὲ τὰ φιλιά σου! Σὲ συλλογίζομαι ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ δὲν κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ μόλις ὥρω τὴν εὔκαιρια, νὰ περνῶ μπροστά ἀπὸ τὸ μοδιστράδικο.

— "Ω, Ραούλ, ἔκανε ή Κλό, ή ώμορφη μοδιστρούλα, σὲ βλέψω κάθε φορά πού περνᾶς, μὰ κάνω τὴν ἀδιάφορη γιατὶ δὲν θέλω νὰ καταλάβουν τίποτε τ' ἄλλα κορίτσια.

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν, Κλό;

— 'Αχάριστε!...

— "Ε, ναὶ, ἔκανε δὲν νεαρός Ραούλ, ποὺ δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη τὸ Γυμνάσιο, τὸ καταλαβαίνω πώς μ' ἀγαπᾶς, μὰ δχι τόσο θέλω. Είσαι τὸ πιὸ ώμορφο κορίτσι απ' δσα ἔχω δῆ στὴ ζωὴ μου..."

Τὶ ήθελε περισσότερο ή Κλό; Βέβαια ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα ώμορφα κορίτσια, μὰ δὲν τὴν ἔφτανε ποὺ δὲν Ραούλ τὴν εύρισκε πιὸ ώμορφη ἀπὸ δλα; Γι' αὐτὸν κι' ἀναστέναξε:

— Κρίμα ποὺ βλεπόμαστε τόσο λίγο καὶ κρυφά σὲ κάθε ραντεβοῦ μας. "Αν τὸ ξεραν οἱ δικοί μας!..."

"Η Κλοτίλδη, ή ώμορφη Κλό, ὅπως τὴν ἔλεγε δὲν Ραούλ, ήταν ἔνα σεμνὸ κορίτσι, ἀπὸ φτωχικὴ οἰκογένεια ποὺ δούλευε ὅλη τὴν ἡμέρα σ' ένα μοδιστράδικο. Ο Ραούλ πάλι ήταν γυιός ἐνός μεγαλεμπόρου, βαθύπλουτου, καὶ καθόταν σ' ένα μεγάλο σπίτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ παλάτι. Ο πατέρας του ήταν δὲν πιὸ αὐστηρὸς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Μὰ κι' ή μητέρα του ήταν αὐστηρὴ καὶ ύπερήφανη κι' ἀν μάθαινε κάτι γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ Ραούλ μὲ τὴν Κλοτίλδη, δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ τοὺς δώσῃ ένα σκληρό καὶ γρήγορο τέλος.

— Ναὶ... ἔκανε δὲν Ραούλ. "Αν τὸ ξεραν οἱ γονεῖς μου, θὰ τὴν εἶχα ἀσχημα. "Ας τ' ἀφήσουμε δμως τεύτα. Τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶνε δτι ἀγαπιόμαστε!..."

Κι' ἀρχισαν πάλι νὰ φιλιῶνται μ' έναν παράφορο ἔρωτα.

"Ἀλήθεια, ήταν κρίμα ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ συναντηθοῦν παρὰ μονάχα ἔτσι στὰ κρυφὰ καὶ γιὰ λίγη ὥρα. 'Εκείνος ήταν διαρκῶς στὸ σχολεῖο καὶ στὸ σπίτι του. 'Εκείνη πάλι, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, στὸ μοδιστράδικο. Τὸ βράδυ δμως ήταν ἐλεύθερη, δπως κι' ὀλόκληρη τὴν Κυριακή. 'Εκείνος, γιὰ νὰ τὸ σκόση λίγο ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀναγκαζόταν νὰ βρίσκη τὶς πιὸ παράξενες προφάσεις. "Οσο γιὰ τὴν Κυριακή, τὸ πρωὶ πήγαινε μὲ τὴν μητέρα του στὴν ἐκκλησία καὶ τὸ ἀπόγευμα ήταν ὑπερωμένος νὰ τὴ συνοδεύῃ σὲ διάφορα φιλικὰ σπίτια. Γι' αὐτὸν ἔλεγε πώς ήταν δὲν πιὸ ἀτυχος ἀπὸ δλους τοὺς νέους. Κι' ἔτσι δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ δνειρεύεται τὶς θεῖες δρες ποὺ μποροῦσε νὰ περάσῃ ένα ἀπόγευμα, ένα δλόκληρο ἀπόγευμα μαζὺ μὲ τὴν ώμορφη Κλό, ἀν κατάφερνε καμμιὰ ἡμέρα νὰ ξεγέλσῃ τοὺς γονεῖς του. Μὰ τοὺς φοβόταν καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ κάνῃ καμμιὰ τρέλλα.

Πέρασαν λοιπὸν ἀκόμα δυὸς ἔθδομάδες μὲ κρυφὰ καὶ βιαστικὰ ραντεβοῦ. "Η ώμορφη Κλό μάλιστα ὑπέφερε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν Ραούλ, γιατὶ ἔκείνη εἶχε περισσότερη ἐλεύθερίχ. "Επειτα, τὸν ἐλάττευε, γιατὶ τὸνειρό της ήταν νὰ παντρευτῇ έναν

ἀριστοκράτη. Γι' αὐτὸν τοῦ ἔλεγε, μὲ στενοχώρια καὶ δειλία:

— Δὲν θέλω, Ραούλ, νὰ στενοχωρήσης τοὺς γονεῖς σου ἐξ αἰτίας μου. Μὰ μοῦ φαίνεται πάς δὲν εἶνε δύσκολο νὰ ξεφύγης τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα, γιὰ νὰ συναντηθοῦμε στὸ Μπούζολι, στὸ ώμορφο δάσος, ποὺ εἶνε δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

— 'Ω, βέβαια, θὰ προσπαθήσω!... τῆς ἀπαντοῦσε ἔκεινος διστακτικά.

“Ενα βράδυ ώστόσο ή ώμορφη Κλό ξαφνιάσθηκε.

— Τὸ ἀποφάσισα! τῆς εἶπε δὲν Ραούλ. Τὴν Κυριακὴ στὶς δυὸς ἡ ὥρα, θὰ συναντηθοῦμε στὸ Μπούζολι. Εἶνε ἔρημο κι' ἔχει ρωμαντικὲς γωνίες, κατάληγες γιὰ φωληὲς ἔρωτευμένων...

— 'Αγάπη μου! ψιθύρισε ή Κλό καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα.

— Η μεγάλη ἡμέρα λοιπὸν δὲν ἄργησε νὰ ξημερώσῃ. Πρὶν ἀπὸ τὶς δυὸς ἡ ὥρα δὲν Ραούλ ἔτρεξε στὸ Μπούζολι, μὰ ή ώμορφη Κλό τὸν περίμενε ἔκει πέρα ἀπὸ προτήτερα.

Μόλις ἀντίκουσαν ὁ ἔνας τὸν ἄλλον, ἀγκαλιάστηκαν τρέμοντες καὶ φιλήθηκαν. Τὰ πουλιὰ στὰ δέντρα κελαΐδοῦσαν τρελλὰ τοὺς ἀνοιξιάτικους ἔρωτες κι' δλο τὸ δάσος ήταν γεμάτο ἀπὸ τὶς μεθυστικὲς εύωδίες τῶν λουλουδιῶν. Τὶ εύτυχισμένοι ποὺ ήσαν! Είχαν ἔνα δλόκληρο ἀπόγευμα στὴ διάθεσι τους.

Κάθησαν στὴ ρίζα ἔνος δέντρου, πάνω στὸ πράσινο χαλὶ τῆς χλόης κι' ἀρχισαν νὰ λένε δὲν ἔνας τὸν ἄλλου ἔνα σωρὸ τρελλὲς φλυαρίες, δπως κάνουν οἱ ἔρωτευμένοι. Καὶ κάθε τόσο δὲν Ραούλ ἀγκάλιαζε τὴν ώμορφη Κλό καὶ τὴ φιλούσε στὸ στόμα.

Σὲ λίγο ώστόσο ἀπόμεινε κατάπληκτος, ὅταν κατάλαβε ὅτι δὲν εύρισκε πειά τίποτε νὰ τῆς πῆ. Εἶχε ἔξαντληθῆ. Δὲν περνοῦσε τίποτε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Εκείνη τότε ἀρχισε νὰ τοῦ διηγῆται ἔνα σωρὰ ιστορίες τοῦ μοδιστράδικου καὶ νὰ τοῦ μιλάῃ γιὰ τὴν οἰκογένειά της καὶ γιὰ τὴ ζωὴ της. "Ολα αὐτὰ δμως τὸν ἄριηναν ἀδιάφορο. Κι' ώστόσο φαινόταν πολὺ καθαρὰ δτι ή Κλό τοὺς ἔδινε μεγάλη σημασία. Μὰ τὶ τὸν ἐνδιέφεραν δλα αὐτά; Τὰ εύρισκε ἀνοστα, περιττά, καὶ παραξενεύτανε πῶς μποροῦσαν νὰ θγαίνουν ἀπὸ ένα τόσο ώμορφο στόμα. 'Ωστόσο, αὐτὴ ή σιωπή του τὸν στενοχωροῦσε, τὸν βάραινε κι' ἔνοιωθε

πῶς ήθελε νὰ κλάψῃ... Δὲν ἔδειξε δμως τίποτε.

— Μ' ἀγαπάει, συλλογιζόταν, δίχως νὰ προσέχῃ στὰ λόγια τῆς Κλό. Κι' ἔγω τὴν ἀγαπῶ. Τούλαχιστον, τὴν ἀγαποῦσα μέχρι σήμερα. Τώρα δμως ἀνεκάλυψα δτι δὲν ἔχουμε τίποτε τὸ κοινό. Είμαστε δυὸς διαφορετικοὶ ἀνθρώποι. 'Εγώ είμαι γεμάτος προλήψεις καὶ κολλημένος στὴν τάξι μου. Η Κλό εἶνε μιὰ μικρὴ μοδιστρούλα, δίχως σημασία, ποὺ δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ γίνη γυναῖκα μου. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπιζητήσω τὸν ξωτά της. Δὲν μοῦ ἔκανε ἔκείνη καμμιὰ ἔρωτικὴ ἔξομολόγησι. 'Εγώ ήταν τῆς ζήτησα ένα ραντεβοῦ...

Κι' ἔπειτα, συλλογίσθηκε πάλι:

— Τὶ καλὰ ποὺ θὰ ήταν ἀνέματε στὰ βραδυνὰ ραντεβοῦ μας! Γιατὶ ήρθαμε ἔδω πέρα στὸ δάσος; Πῶς θὰ περάσουμε αὐτὸν τὸ ἀτελείωτο ἀπόγευμα;

— Ερριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του κι' ἀνατρίχιασε. "Η ὥρα ήταν τρεῖς. Τὸ εἶχε σκάσει ἀπὸ τὸ σπίτι του, δίχως νὰ πῆ τηποτε. Καὶ φαντάσθηκε τὴ σκηνὴ ποὺ θὰ τοῦ ἔκανε ή μητέρα του. Αὐτὸν τὸν λύπησε καὶ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸ κέφι του...

— Τὶ έχεις, Ραούλ; Στενοχωρίσαι μαζύ μου; ἀπόρησε ή θυμοσθή Κλό.

— Εκείνος διαμαρτυρήθηκε. "Η Κλό ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε, (Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 18)

ρίτοι ἡ σὲ μιὰ παντρεμένη, γίνεται ἀμέσως ὁ στόχος δέκα πολεμιστῶν. Οἱ πολεμισταὶ αὐτοὶ, ἀπὸ μικρὴ σχετικῶς ἀπόστασι, ρίχνουν ἀπάνω του τὸ δόρυ τους καὶ τὸν σκοτώνουν μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ καὶ τὸν πιὸ παραδειγματικὸ τρόπο.

Ἡ ἴδια αὐστηρότης στὸν ἔρωτα βασιλεύει καὶ στὴ Μαύρη Ἡπειρο. Εἶνε μεγάλο σφάλμα συνεπῶς νὰ πιστεύῃ κανεὶς ὅτι οἱ μάυροι δὲν ἔχουν κανένα περιορισμὸ στὶς ἔρωτες σχέσεις τους. Ἐνας Γάλλος γιατρὸς, ὁ Φεριὲ, ποὺ μελέτησε, ὅσο κανεὶς ἄλλος, τοὺς μάυρους καὶ τὶς μάυρες τῆς Ἀφρικῆς, μᾶς βεβαιώνει ὅτι εἰνε μᾶλλον ψυχροὶ κι' ἀδιάφοροι στὶς ἔρωτικὲς λεπτότητες. Στὶς περισσότερες φυλὲς τῶν μαύρων, ποὺ ἐν ἔχουν ἔρθει ἀκόμα σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ, ἡ σύζυγος ξεχνάει τελείως τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ κατάλαβε ὅτι θὰ φέρῃ στὸν κόσμο ἔνα παιδὶ ὡς τὸ τέλος τοῦ θηλασμοῦ του, δηλαδὴ ἐπὶ τρία ὀλόκληρα χρόνια. Ἐπίσης, αὐστηρὲς τιμωρίες ἐπιβάλλονται στὰ κορίτσια ποὺ θὰ πάψουν νὰ εἰνε ἀγνά πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους.

Στὶς φυλὲς τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς, οἱ μάγοι ποτίζουν μ' ἔνα δηλητήριο ποὺ τὸ φτιάχνουν ἀπὸ κάτι ίερὰ φυτὰ κύθε κορίτσι ποὺ θὰ ἀνακαλυφθῇ ὅτι ἔχει κρυφές ἔρωτικὲς σχέσεις μ' ἔναν ἄνδρα. Σ' ἄλλες πάλι φυλὲς ίθαγενῶν, τὰ τρελλὰ κορίτσια ὑποβάλλονται σὲ διάφορα μαρτύρια ἢ ἔξορίζονται ἀπὸ τὴ φυλή. Τέλος, μιὰ φυλὴ πρωτογόνων μαύρων τῆς Ροδεσίας, ἔγκαταλείπει μέσα στὴ ζούγκλα κάθε κορίτσι καὶ κάθε ἄγαμο νέο ποὺ εἶχε μιὰ ἔρωτικὴ περιπέτεια πρὶν περάσῃ τὰ εἴκοσι χρόνια.

Ἄπ' ὅλες αὐτὲς λοιπὸν τὶς παρατηρήσεις θλέπουμε ὅτι οἱ πρωτόγονες φυλὲς δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ ἔρωτικὸ πάθος κι' ὅτι δὲν ἔχουν τὴν θρυλικὴ ἐλευθερία στὸν ἔρωτα, ποὺ ἀπὸ διάφορες παρεξηγήσεις τῶν ἔθιμων τους, νομίζουμε ὅτι ἔχουν. Μόνον οἱ πολιτισμένοι λαοὶ δοκιμάζουν τὰ φλογερὰ πάθη τοῦ ἔρωτος ποὺ τοὺς ὀδηγοῦν σὲ μιὰ ἔκλυτη ζωὴ. Μὲ ἄλλα λόγια, τὸ ἔρωτικὸ ἔνστικτο εἶνε ἀνεπτυγμένο μόνο στοὺς πολιτισμένους λαούς. Οἱ πρωτόγονοι, ὅπως λέει ὁ Φράζερ, «πᾶσχουν ἀπὸ μιὰ χαρακτηριστικὴ ἔρωτικὴ ἀναισθησία». Κι' αὐτὸ, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε κάτι ποὺ πρέπει νὰ ὀμολογήσουμε ὅτι δὲν τὸ φανταζόμαστε!...

Δρ ΤΖΩΝ ΜΑΡΤΙΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΟΙΑΖΟΥΝ ΜΕ ΤΙΣ ΤΙΓΡΙΣ!

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 18)

διέτρεχαν ἀπὸ τοὺς κυνηγούς. Καὶ φυσικά, οἱ κυνηγοὶ συνέλασαν ἀρκετές ἀπὸ αὐτὲς μὲ καταπληκτικὴ εὔκολιά.

Τὰ ἄρωματα οἱ Ἰνδοὶ κυνηγοὶ πολλὲς φορὲς τὰ χρησιμοποιοῦν ώς τεχνασμα γιὰ νὰ προσελκύουν τὶς τιγρεῖς. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, χάρις σ' αὐτὰ κάνουν χρυσές δουλειές!... Ἡ τίγρις, ὅπως, καὶ ἡ γυναῖκα, λατρεύει τὰ ἄρωματα. Γιὰ ἔνα καλὸ μάλιστα ἄρωμα, μπορεῖ νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ τῆς, ὅπως ἀκριβῶς ἡ γυναῖκα θυσιάζει καμμιὰ φορὰ ὅτι πολύτιμο ἔχει γιὰ μιὰ κομψὴ τουαλέττα!

Οἱ Ἰνδοὶ ἐπίσης διηγοῦνται τὴν ἔξης ὥμορφη ἱστορία:

Μιὰ ἄλλη πριγκήπισσα ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν ὥμορφιά της καὶ τὰ πολύτιμα τῆς ἄρωματα, καθε φορὰ ποὺ ἔγγαινε περιπατο ἀκολουθεῖτο ἀπὸ μιὰ ὑπέροχη βασιλικὴ τίγρι. Αὐτὸ τὸ θηρίο φαίνονταν μαγεμένο καὶ τόσο ἵσυχο, ποὺ ἡ πριγκήπισσα εἶχε πάψει νὰ τὸ φοβᾶται. Ἐτοι περνούσαν τὰ χρόνια καὶ ἡ πριγκήπισσα γέρασε κι' ἐπαψε φυσικὰ νὰ στολίζεται καὶ νὰ βάζῃ ὄρωματα. Καὶ τότε συνέβη κάτι περίεργο: Ἡ τίγρις τὴν ἔγκατέλειψε καὶ γύρισε στὸ δάσος γιὰ νὰ θρῆ τοὺς συντρόφους τῆς!

Ἐκανε δηλαδὴ ὅτι κάνουν πολλὲς γυναῖκες μὲ τοὺς πλούσιους ἄνδρες. Ὁταν αὐτοὶ πάψουν νὰ ικανοποιοῦν τὶς ἐπιθυμίες τους, τοὺς ἐγκαταλείπουν καὶ τοὺς περιφρονοῦν!

Στὴν κατηγορία τῶν ζώων ποὺ δὲν μοιάζουν μὲ τὸν ἄνθρωπο ἀνήκει κ' ἡ λεοπάρδαλις. Αὐτὴ μάλιστα ἔχει ἀνεπτυγμένη υπερβολικὴ τὴν ὄσφρησι, μὲ τὴν ὅποια καὶ ἀνακαλύπτει τὸ θήραμά της. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο πολλοὶ Αιθίοπες κυνηγοὶ τὶς χρησιμοποιοῦν στὸ κυνῆγι, ὅπως οἱ εὐγενεῖς χρησιμοποιοῦσαν τὰ γεράκια. Τοὺς δένουν τὰ μάτια καὶ τὶς ὀδηγοῦν στὸ μέρος ποὺ θέλουν νὰ κυνηγήσουν. Κι' αὐτὲς, ὅπως εἶνε γυμνασμένες, συλλαμβάνουν ἔνα σωρὸ ζῶα καὶ τὰ φέρνουν στὸν κυνηγὸ-θηριοδαμαστή τους.

Αὐτὲς λοιπὸν ἡ ὁμοιότητες μεταξὺ ὡρισμένων ζώων καὶ τῶν ἄνθρωπων, μ' ἔκαναν νὰ θγάλω τὸ συμπέρασμα ποὺ σᾶς ἀνέφερα. Ἐτοι πιστεύω ὅτι ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ τίγρις ἔχουν τὰ ἴδια γνωρίσματα καὶ τὴν ἴδια νοοτροπία, ἡ ὅποια μάλιστα εἶνε πιὸ καταφανῆς στὶς γυναῖκες, εἴτε τοῦ παληοῦ, εἴτε τοῦ νέου κέσμου!

ΟΥ·ΓΛΙΑΜ ΡΟΜΠΕΡΣΤΟΝ

ΤΑ "ΚΟΛΠΑ", ΤΟΥ "ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΚΟΚΑΪΝΗΣ,

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 43)

τοὺς ἥσαν τὰ πρῶτα στὴ διεθνῆ ἀγορὰ κ' ἡ μάρκα του ἥταν ἀπὸ τὶς πιὸ φημισμένες. Πῶς ἥταν λοιπὸν δυνατὸν νὰ συνεργάζεται μὲ τοὺς λαθρεμπόρους; Ὁστόσο οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη τους... καὶ σ' αὐτὸ τὸ Θεό, ἀπεφάσισαν νὰ τὸν παρακολουθήσουν καὶ ἀνεκάλυψαν πράγματι, τὰ ἔξης ἐκπληκτικὰ πράγματα:

Στὸ δρόμο τοῦ Γιούτεστ, κοντὰ στὴ Γκοῦντα, θρισκόταν τὸ ἔργοστάσιο τοῦ Βάν Γουέσκερ, τὸ ὅποιο ἀπασχολοῦσε πάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώπους. «Ολοὶ τους ἥσχολοῦντο μὲ τὴν κατασκευὴ τοῦ τυριοῦ! Μὰ ἐκεῖνο ποὺ ἥταν περίεργο ἥταν τὸ ὅτι αὐτὰ τὰ τυριὰ περιεῖχον κοκαΐνη!» Ἐθαζαν δηλαδὴ πρῶτα στὴ μέση τῆς φόρμας ἀρκετὴ ποσότητα κοκαΐνης τυλιγμένη σ' εἰδικὸ χαρτί. «Ἐπειτα φορμάριζαν τὸ τυρὶ καὶ τὴ σκέπαζαν. «Ἐτοι κανεὶς δὲν φανταζόταν ὅτι κάθε κεφαλοτύρι περιεῖχε ναρκωτικό. «Υστερα αὐτὰ τὰ τυριὰ τὰ ἔθαζαν σὲ τσουθάλια καὶ τα ἔστελλαν σ' ἐμπόρους ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης, οἱ ὅποιοι τὰ ἔκοβαν καὶ πουλοῦσαν τὸ περιεχόμενό τους στοὺς τοξικομανεῖς!

Οἱ ἀστυνομικοὶ παρηκολούθησαν τὴ διανομὴ τῶν τυριῶν στοὺς ἐμπόρους τῶν Παρισίων καὶ συνέλασαν ὅλους τοὺς ἀγοραστάς των, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν Μωρίς.

«Ἐτοι ὁ «Βασίληδας τῆς Κοκαΐνης» κάθησε ἀρκετὰ χρόνια στὰ κάτεργα. «Οταν ἀπεφυλακίσθη ἔκανε ἔνα σωρὸ ἀλλες ὑποπτες δουλειές μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ ὑποκόσμου καὶ τέλος ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Ἀμερική. Σήμερα εἶνε ἐκατομμυριοῦχος, ὅπως σᾶς ἀναφέραμε.

ZAN ROYSELA

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 17)

Τὴν φίλησε κι' αὐτὸς, μὰ δχι πεια μὲ τὴν καρδιὰ του. Τί ἀσυχος ποὺ ἥταν στὸν ἔρωτα! Καταλάσαινε πῶς δὲν ἀγαποῦσε τὴν ὥμορφη Κλό, ὅπως πρῶτα. Καὶ γιὰ ν' ἀπαρνηθῆ τὸν ἔρωτά του, δὲν περίμενε νὰ φτάσῃ τέσσερες ἡ ὥρα.

— Δὲν εἶπα στὸ σπίτι πῶς θὰ λείψω τὸ ἀπόγευμα... ἐψέλλισε. Δὲν ζήτησα τὴν ἀδεια ἀπὸ τὴ μητέρα μου. Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπίτι, γιατὶ ἔχω νὰ πάω μὲ τὴ μητέρα μου σὲ κάτι βίζιτες.

Κι' ἔφυγε, σὰν λιποτάκτης, δίχως νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἔνα ἄλλο ραντεβού.

Ο ἡλιος ἔλαμπε τριγύρω στὸν κάμπο. «Ενα σωρὸ πουλιὰ κελυθίδωσαν σ' ὅλα τὰ δέντρα. Ἡταν μιὰ ὥμορφη Κυριακή, γεμάτη φῶς, χαρά, εύτυχία. «Ολα γιώρταζαν γύρω ἀπὸ τὴν Κλό καὶ μόνο αὐτὴ ἀρχισε νὰ κλαῖη με πικρα, δλομόναχη στὸ Μπού-Ζολί. Εἶχε χάσει γιὰ πάντα τὴν πρώτη ἀγάπη της.

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΔΙΧΩΣ ΠΟΔΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΣ

Στὴν Ἰσπανία, ὅταν θέλουν νὰ χαρακτηρίσουν ώς ύπερβολικὰ αὐστηρὴ τὴν ἐθιμοτυπία μιᾶς δημοσίας τελετῆς, ἡ ἐνός ἐπισήμου χοροῦ κλπ., λένε:

«Στὴν τὰς συγκέντρωσι, παρευρέθηκε κ' ἡ «Δίχως πόδια βασίλισσα μας»:

Κι' αὐτὸ σημαίνει:

«Στὴν τὰς συγκέντρωσι, ἡ ἐθιμοτυπία ὑπῆρξε τρομαχτικὰ αὐστηρὸι καὶ σχολαστικά»:

«Αφορμὴ στὴν καθιέρωσι τῆς σατυρικῆς φράσεως «παρευρέθηκε κ' ἡ δίχως πόδια βασίλισσα μας», ἔδωσε στοὺς Ἰσπανούς τὸ ἀκόλουθο ἰστορικὸ γεγονός:

Στὰ 1599, ἡ Μαργαρίτα τῆς Αύστριας — σύζυγος τοῦ Φιλίππου Ζου, Αύτοκράτορος τῆς Αύστριας καὶ Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας — θέλησε νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν ὥραία Ἰσπανία, ἡ δημοποίηση στότε μιὰ ἐπαρχία τοῦ ἀπεράντου κράτους τοῦ συζύγου της.

«Η Ἰσπανικὲς πόλεις διωργάνωσαν ἀποθεωτικὴ υποδοχὴ, γιὰ τὴ βασίλισσα τῶν ζώων. «Ο δήμαρχος ὅμως μιᾶς πόλεως, δύνομαστῆς γιὰ τὸ περίφημο ἔργοστάσιο τῆς μεταξωτῶν καλτσῶν, ξέχασε τὴν ἐθιμοτυπία, ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμὸ του. Καὶ γονατίζοντας μπρὸς στὴ βασίλισσα, ἀκούμπησε στὰ πόδια τῆς μιὰ δ